AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2005. április 26. *

A T-110/03., T-150/03. és T-405/03. sz. egyesített ügyekben,

Jose Maria Sison (lakóhelye: Utrecht [Hollandia], képviselik: J. Fermon, A. Comte, H. Schultz és D. Gurses ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Vitsentzatos, M. Bauer és M. Bishop, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK tanácsi rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, valamint a 2002/460/EK, a 2002/848/EK, illetve a 2002/974/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. január 21-i, február 27-i, illetve október 2-i 2002/848/EK, 2002/974/EK, illetve 2003/480/EK tanácsi határozattal kapcsolatos dokumentumokhoz való hozzáférést megtagadó három tanácsi határozat megsemmisítése iránti keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: angol.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, N. J. Forwood és S. Papasavvas bírák,

hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. november 17-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogi háttér és a jogvita előzményei

1 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) 4. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Kivételek

(1) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel kedvezőtlenül befolyásolná a következők védelmét: [Helyesen: Az intézmény megtagadja a dokumentumhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené a következők védelmét:]

a) a közérdek tekintetében:

– közbiztonság,

– [...]

– nemzetközi kapcsolatok,

[...]

(2) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel hátrányosan befolyásolná a következők védelmét: [Helyesen: Az intézmény megtagadja a dokumentumhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené a következők védelmét:]

– [...]

– bírósági eljárások és jogi tanácsadás [helyesen: bírósági eljárások és jogi állásfoglalások];

– [...]

kivéve, ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

[...]"

2 Az Európai Unió Tanácsa 2002. október 28-án elfogadta a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges

korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK tanácsi rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, valamint a 2002/460/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló 2002/848/EK határozatot (HL L 295., 12. o.). E határozat a felperest felveszi a pénzeszközök, egyéb vagyoni értékek e rendelettel bevezetett befagyasztásának hatálya alatt álló személyek listájára (a továbbiakban: vitatott lista). E listát többek között a 2002. december 12-i 2002/974/EK tanácsi határozat (HL L 337., 85. o.) és a korábbi határozatok hatályon kívül helyezéséről és új lista megállapításáról szóló, 2003. június 27-i 2003/480/EK tanácsi határozat (HL L 160., 81. o.) tette naprakésszé. A felperes nevét e lista valamennyi esetben tartalmazta.

3 Az 1049/2001 rendeletnek megfelelően a felperes 2002. december 11-i megerősítő levelében hozzáférést kért a Tanácsot a 2002/848 határozat elfogadására indító dokumentumokhoz, és kérte az e tekintetben dokumentumokat szolgáltató államok kilétének közlését. A felperes 2003. február 3-i megerősítő levelében hozzáférést kért a Tanácsot az őt a vitatott listán tartó 2002/974 határozat elfogadására indító valamennyi új dokumentumhoz, és kérte az e tekintetben dokumentumokat szolgáltató államok kilétének közlését. A felperes 2003. szeptember 5-i megerősítő levelében külön is hozzáférést kért az Állandó Képviselők Bizottságának (Coreper) a 2003/480 határozatra vonatkozó 11 311/03 EXT 1 CRS/CRP összefoglalójához a Tanácsot az őt a vitatott listára felvevő és azon tartó, a 2003/480 határozat elfogadását megelőzően a Tanács elé terjesztett dokumentumokhoz.

4 A Tanács 2003. január 21-i, február 27-i és október 2-i megerősítő határozataival (a továbbiakban: első megtagadó határozat, második megtagadó határozat, illetve harmadik megtagadó határozat) még a részleges hozzáférést is megtagadta minden egyes kérelemre.

5 Az első és a második megtagadó határozatban a Tanács rögzítette, hogy a vitatott listát létrehozó határozatok elfogadására indító dokumentumok a Coreper 2002. október 23-i (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43), illetve 2002. december 4-i (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51) „CONFIDENTIEL UE" minősítésű összefoglalóiban szerepelnek.

6 A Tanács az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának első és harmadik franciabekezdésére hivatkozva megtagadta a hozzáférést ezekhez az összefoglalókhoz. Egyrészt kifejtette, hogy „[ezen összefoglalók], valamint a terrorizmus elleni küzdelmet folytató tagállami hatóságok birtokában lévő adatok hozzáférhetővé tétele lehetővé tenné az ezen adatokkal érintett személyek, csoportok és jogalanyok számára, hogy e hatóságok tevékenységét akadályozzák, és súlyosan veszélyeztetné a közbiztonsághoz fűződő közérdeket". Másrészt, a Tanács álláspontja szerint „a kérdéses adatok hozzáférhetővé tétele veszélyeztetné a közérdeket a nemzetközi kapcsolatok vonatkozásában is, mivel a terrorizmus elleni küzdelem keretében tett intézkedésekben harmadik államok hatóságai is részt vesznek". A Tanács az ezen adatokhoz való részleges hozzáférést azért tagadta meg, mert az adatok „egészére a fenti kivételek vonatkoznak". A Tanács megtagadta továbbá a vonatkozó adatokat szolgáltató államok kilétének közlését, jelezve, hogy „az ezen adatokat szolgáltató hatóság [hatóságok] az 1049/2001 rendelet 9. cikke (3) bekezdésének megfelelően történt egyeztetést követően megtiltotta [megtiltották] a kért adat hozzáférhetővé tételét".

7 A harmadik megtagadó határozatban a Tanács először is kijelentette, hogy a felperes kérelme ugyanarra a dokumentumra vonatkozik, mint amelyikhez a hozzáférést számára már az első megtagadó határozatban megtagadták. A Tanács megerősítette

az első megtagadó határozatát, és hozzátette, hogy a 13 441/02 összefoglalóhoz való hozzáférést a bírósági eljárásokra vonatkozó kivétel (1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második franciabekezdése) folytán is meg kell tagadni. A Tanács észlelte továbbá, hogy a 2003/480 határozat vonatkozásában hibásan jelölte meg relevánsként a 11 311/03 összefoglalót. E tekintetben kifejtette, hogy nem rendelkezik olyan más adattal vagy dokumentummal, amely a 2002/848 határozat felperest érintő visszavonását indokolná.

8 A felperes keresetet nyújtott be a 2002/974 határozat megsemmisítése iránt, melyet az Elsőfokú Bíróság hivatala T-47/03. számon vett nyilvántartásba.

Az eljárás és a felek kérelmei

9 Az Elsőfokú Bíróság hivatalához 2003. március 24-én (T-110/03. sz. ügy), 2003. április 30-án (T-150/03. sz. ügy) és 2003. december 12-én (T-405/03. sz. ügy) benyújtott keresetleveleiben a felperes keresettel támadta meg az első, a második illetve a harmadik megtagadó határozatot.

10 Az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke 2003. december 5-i és 2004. április 27-i végzésével egyesítette a T-110/03., a T-150/03. és a T-405/03. sz. ügyeket írásbeli szakasz, szóbeli szakasz és ítélethozatal céljából, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 50. cikkének megfelelően.

11 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg az első (T-110/03. sz. ügy), a második (T-150/03. sz. ügy) és a harmadik (T-405/03. sz. ügy) megtagadó határozatot;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

12 A Tanács azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a kereseteket;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

Indokolás

1. *A keresetek terjedelméről*

13 Az Elsőfokú Bíróság elöljáróban megállapítja, hogy a Tanács az első és a második megtagadó határozatban (T-110/03. és T-150/03. sz. ügy) egyrészt az 1049/2001

rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának első és harmadik franciabekezdésében előírt, közérdekre vonatkozó kivételek alapján teljes egészében megtagadta a hozzáférést a 2002/848, illetve a 2002/974 határozat elfogadásával kapcsolatos 13 441/02, illetve 15 191/02 összefoglalóhoz. Másrészt e rendelet minősített dokumentumok kezeléséről szóló 9. cikkének (3) bekezdése alapján a Tanács megtagadta a 2002/848 és a 2002/974 határozat elfogadásához dokumentumokat szolgáltató államok kilétének közlését.

14 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja továbbá, hogy a harmadik megtagadó határozatban (T-405/03. sz. ügy) a Tanács lényegében azt válaszolta, hogy nem rendelkezik a felperesre vonatkozó, a 2002/848 határozatnál újabb dokumentummal, azaz nincs a birtokában más dokumentum, mint amelyhez az első megtagadó határozatban már megtagadta a hozzáférést.

15 A felperes az indokolási kötelezettség megszegését állító jogalapja keretében azt adja elő elsősorban, hogy a megtagadó határozatok indokolása ellentétes a Tanács T-47/03. sz. ügyben kifejtett álláspontjával, miszerint a felperesnek a vitatott listára történt felvétele nyilvános dokumentumon, mégpedig az Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (Hollandia) Rechtseenheidskamerjének a T-47/03. sz. ügyben a Tanács ellenkérelméhez mellékelt 1997. szeptember 11-i határozatán alapul.

16 Az indokolás felperes által állított elmulasztása valójában érdemi kifogásnak minősül. A megtagadó határozatokban az 1997. szeptember 11-i határozattal kapcsolatos indokolás hiánya csupán kifejeződése a Tanács esetleges téves jogalkalmazásának, mellyel nem adott hozzáférést az 1997. szeptember 11-i határozathoz.

17 Azonban ezt az esetleges téves jogalkalmazást nem kell, illetve már nem kell elbírálni, mivel nyilvánvaló, hogy a felperesnek birtokában van az 1997. szeptember 11-i határozat (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-311/00. sz., British American Tobacco [Investments] kontra Bizottság ügyben 2002. június 25-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2781. o.] 45. pontját).

18 A felperes a T-405/03. sz. ügyben másodsorban azt állítja, még mindig az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó jogalap keretében, hogy a harmadik megtagadó határozat ellentmond a második megtagadó határozatnak. A harmadik megtagadó határozat ugyanis azt tartalmazza, hogy nem létezik a felperesre vonatkozó, a 2002/848 határozatnál újabb dokumentum, míg a második megtagadó határozat relevánsként tünteti fel a 2002/974 határozattal kapcsolatban a 15 191/02 összefoglalót és különböző államok által szolgáltatott egyes dokumentumokat.

19 Irataiban a Tanács elismeri, hogy a második megtagadó határozat a releváns dokumentumok létezését kijelentő részében hibás. A 2002/974 határozatot a felperes vonatkozásában ugyanazon dokumentumok alapján fogadták el, mint amelyek a megelőző, azaz a 2002/848 határozat meghozatalát is indokolták. Ennélfogva a 15 191/02 összefoglaló a felperes vonatkozásában semmiféle új adatot nem tartalmaz.

20 A tárgyaláson a felperes akként nyilatkozott, hogy csupán az őt érintő dokumentumokhoz kér hozzáférést. E nyilatkozatot a tárgyalási jegyzőkönyv tartalmazza.

21 Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a második és a harmadik megtagadó határozat meghozatalakor e két határozat között nem volt ellentmondás. A felperes második

hozzáférési kérelmét akkor nagyon is úgy lehetett érteni, hogy a 2002/974 határozat elfogadására indító valamennyi dokumentumhoz kér hozzáférést, tehát az őt nem érintőkhöz is, mint amilyen a 15 191/02 összefoglaló a Tanács álláspontja szerint. Az 1049/2001 rendelet egyébként nemcsak a felperest érintő dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozik, hanem olyan hozzáférési rendszert létesít, amely e körülménytől független lehet. Következésképpen a Tanács jogszerűen tulajdoníthatott e kérelemnek ilyen tartalmat. Ezzel szemben a felperes harmadik hozzáférési kérelmét fő részében nagyon is úgy lehetett érteni, hogy az csupán a felperesre vonatkozó dokumentumokra irányul. Következésképpen a különböző kérelmekre jogszerűen lehetett különböző választ adni.

22 Azonban a felperes tárgyaláson tett nyilatkozatára figyelemmel az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a felperes csupán annyiban kér hozzáférést a 15 191/02 összefoglalóhoz és a 2002/974 határozat elfogadásához adatokat szolgáltató államok kilétéhez, amennyiben e dokumentumok őt érintik.

23 Ebből a T-150/03. sz. ügyben az következik, hogy a jogvita háttere attól függ, érintike, vagy sem a felperest azok az új dokumentumok vagy adatok, amelyekhez a hozzáférést a második megtagadó határozat tagadta meg. A harmadik megtagadó határozat – miszerint nem létezik a felperesre vonatkozóan más, újabb dokumentum, mint amelyhez az első megtagadó határozatban már megtagadták a hozzáférést – megalapozottságának vizsgálata mindenképpen választ fog adni erre a kérdésre.

24 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja továbbá, hogy a T-405/03. sz. ügyben a felperes nem vitatja a 11 311/03 összefoglalóhoz való hozzáférés hallgatólagos megtagadását, noha azt harmadik megerősítő hozzáférési kérelmében külön is kérte. Ezen összefoglalóhoz való hozzáférés tehát nem tárgya a jogvitának.

25 Harmadsorban a felperes a T-405/03. sz. ügyben kifogásolja, hogy a Tanács nem adott részletekbe menő választ a dokumentumokhoz való hozzáférés alóli kivételekhez kapcsolódó érveire, hogy tévesen hivatkozott a dokumentumokhoz való hozzáférés alóli kivételekre, így különösen a bírósági eljárásokra vonatkozó kivételre a 13 441/02 összefoglaló tekintetében, és hogy e dokumentumhoz a részleges hozzáférést is megtagadta.

26 Az Elsőfokú Bíróság e tekintetben megállapítja, hogy a harmadik megtagadó határozat pusztán megerősítő jellegű a 13 441/02 összefoglalóhoz való hozzáférés megtagadása vonatkozásában, melyhez a hozzáférést az első megtagadó határozat már megtagadta. Következésképpen a T-405/03. sz. ügyben benyújtott kereset a 13 441/02 összefoglalót érintő részében elfogadhatatlan (e tekintetben lásd az Elsőfokú Bíróság T-354/00. sz., Métropole télévision M 6 kontra Bizottság ügyben 2001. október 25-én hozott végzésének [EBHT 2001., II-3177. o.] 34. és 35. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-365/00. sz., AICS kontra Parlament ügyben 2002. június 11-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2719. o.] 30. pontját).

27 Így a T-110/03. sz. ügyben a jogvita a 13 441/02 összefoglalóhoz való hozzáférés megtagadására és a 2002/848 határozat elfogadásához dokumentumokat szolgáltató egyes államok kiléte közlésének megtagadására korlátozódik. A T-405/03. sz. ügyben a jogvita arra korlátozódik, rendelkezett-e a Tanács a felperesre vonatkozóan más, újabb dokumentummal, mint amellyel a 2002/848 határozat meghozatalakor már rendelkezett. A T-150/03. sz. ügyben a jogvita arra korlátozódik, hogy a 15 191/02 összefoglaló és az egyes államok által a 2002/974 határozat elfogadásához szolgáltatott adatok érintik-e a felperest.

2. *A T-405/03. sz. ügyben benyújtott keresetről*

28 A harmadik megtagadó határozatban a Tanács lényegében azt állítja, hogy nem létezik a felperesre vonatkozóan más, újabb dokumentum, mint amelyhez az első megtagadó határozatban már megtagadták a hozzáférést.

29 A kialakult ítélkezési gyakorlat szerint az intézményeknek a kért dokumentumok nemlétére vonatkozó bármely nyilatkozatához a jogszerűség vélelme fűződik. Így e nyilatkozathoz is a helytállóság vélelme fűződik. Azonban egyszerű vélelemről van szó, amelyet a felperes bármely eszközzel megdönthet, releváns és egybehangzó bizonyítékok alapján (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-123/99. sz., JT's Corporation kontra Bizottság ügyben 2000. október 12-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3269. o.] 58. pontját és a British American Tobacco [Investments] kontra Bizottság ítéletének [fenti 17. pont] 35. pontját).

30 E tekintetben a felperes által állított egyedüli bizonyítékok egyrészt a Tanácsnak a felperes esete minden egyes, őt a vitatott listán tartó újabb határozat hozatalakor fennálló újravizsgálati kötelezettségéből, másrészt a második és a harmadik megtagadó határozat közötti ellentmondásból származnak.

31 Egyfelől, mint azt az Elsőfokú Bíróság a fenti 21. pontban megállapította, a második és a harmadik megtagadó határozat között nincsen ellentmondás. Ez azonban nem tiltja meg, hogy a Tanács a felperes kérelmének a tárgyaláson megerősített új értelme alapján akként vélekedjen, hogy a harmadik megtagadó határozatban adott válasz a felperes újraértelmezett második hozzáférési kérelmére is vonatkozik. A Tanács álláspontjának e módosulása nem sérti a felperest, mivel ebben az értelemben erősítette meg kérelmének terjedelmét. Így e módosulás sem a felperest érintő és a 2003/480 határozatra vonatkozó dokumentumok létezése bizonyítékának, sem a harmadik megtagadó határozat indokolása elmulasztásának nem minősül.

32 Másfelől, a harmadik megtagadó határozat kifejti egyrészt, hogy téves az a kijelentés, miszerint a 11 311/03 összefoglaló egyes részletei szolgáltak a 2003/480 határozat alapjául a felperest illetően (3. pont), másrészt, hogy a Tanács nem kapott egyetlen új, a 2002/848 határozatnak a felperesre vonatkozó visszavonását indokolttá tévő dokumentumot sem (4. pont). A harmadik megtagadó határozatból kitűnően a Tanács azt állítja, hogy a felperest a vitatott listán tartó 2003/480 határozatot a felperesre vonatkozó újabb dokumentum figyelembevétele nélkül fogadta el. Márpedig a Tanács esetleges kötelezettsége minden egyes új határozathozatalkor a

felperes esetének újravizsgálására nem minősül elégséges bizonyítéknak annak feltételezéséhez, hogy a Tanács a felperesre vonatkozó új dokumentumokat vizsgált meg. Jelezni kell azt is, hogy a 2003/480 határozat Tanács általi elfogadása jogszerűségének kérdése a dokumentumokhoz való hozzáféréssel kapcsolatos jelen jogvitát nem érinti.

33 Következésképpen ellentétes releváns és egybehangzó bizonyítékok hiányában a Tanács állítását – miszerint a 2002/848 határozat elfogadása óta a Tanács a felperesre vonatkozó semmilyen újabb dokumentumot nem vett figyelembe – igaznak kell tekinteni.

34 Meg kell tehát állapítani, hogy a felperes által a harmadik hozzáférési kérelemben kért dokumentumok nemléte kellően bizonyított.

35 Ezért a T-405/03. sz. ügyben a keresetet az elfogadható részében el kell utasítani, mint megalapozatlant.

3. *A T-150/03. sz. ügyben benyújtott keresetről*

36 Mint az a fenti 33. pontban megállapítást nyert, semmi nem szól amellett, hogy léteznek a felperesre vonatkozó, a Tanács által a 2002/848 határozat elfogadása óta figyelembe vett új dokumentumok. Továbbá semmi nem szól amellett sem, hogy a Tanácsnak a T-405/03. sz. ügyben benyújtott ellenkérelmében szereplő új nyilatkozata – miszerint a 15 191/02 összefoglaló „[a felperes] vonatkozásában semmiféle új adatot" nem tartalmaz – téves lenne. Egyfelől, mint az a fenti 21. pontban megállapítást nyert, a Tanács új álláspontja nem ellentétes a második

megtagadó határozatban kifejtettel, mert a felperes kérelme pontos terjedelmének a Tanács általi új felfogásával magyarázható. Másfelől ezen állítólagos ellentmondáson kívül a felperes a Tanács ezen új nyilatkozatának kétségbe vonására alkalmas egyetlen más bizonyítékra sem hivatkozott.

37 Ebből az következik, hogy a 2002/974 határozat tekintetében, ideértve a 15 191/02 összefoglalóban szereplő tényeket is, a felperesre vonatkozó új dokumentumok léte nem bizonyított.

38 Figyelemmel a felperes tárgyaláson tett nyilatkozatára, miszerint csupán a rá vonatkozó dokumentumokhoz kér hozzáférést, meg kell állapítani, hogy a 2002/974 határozathoz kapcsolódóan kért dokumentumok nemléte kellően bizonyított.

39 Szintén a felperes tárgyaláson tett nyilatkozatára figyelemmel, a második megtagadó határozat a benne megjelölt megtagadási okok jogszerűsége szempontjából nem vizsgálható.

40 Következésképpen a T-150/03. sz. ügyben a keresetet el kell utasítani, mint megalapozatlant.

4. *A T-110/03. sz. ügyben benyújtott keresetről*

41 A felperes három jogalapra hivatkozik, melyek a dokumentumokhoz való hozzáférési jog megsértését, az indokolási kötelezettség megszegését, illetve a védelemhez való joggal kapcsolatos általános jogelvek megsértését állítják. Figyelemmel arra, hogy a T-150/03. sz. ügyben is lényegében ugyanezek a jogalapok szerepelnek, valamint arra, hogy az ügyeket az írásbeli szakasz céljából egyesítették, és így a T-110/03. és a T-150/03. sz. ügyek iratai közösek, a felperes T-150/03. sz. ügyben kifejtett érveit is figyelembe kell venni.

42 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a harmadik jogalap valójában átfogó jogalapnak minősül, melynek alaptételét a két másik jogalap is megismétli. Helyes tehát a felperes jogalapjait előadásuk fordított sorrendjében vizsgálni.

43 Azonban ezt megelőzően állást kell foglalni az Elsőfokú Bíróság vizsgálatának terjedelme kérdésében a jelen ügyben.

A jogszerűség vizsgálatának terjedelméről

44 A Tanács úgy véli, hogy a jelen ügyben szereplő típusú dokumentumokhoz való hozzáférés Elsőfokú Bíróság általi felülvizsgálata korlátozott (az Elsőfokú Bíróság T-14/98. sz., Hautala kontra Tanács ügyben 1999. július 19-én hozott ítélete [EBHT 1999., II-2489. o.]). A felperes ezt az állítást azzal az indokkal tagadja, hogy a jelen ügyek jelentősen különböznek a Hautala kontra Tanács ítélet alapjául szolgáló ügytől.

45 Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy az intézmények dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférés minősül fő szabálynak és a megtagadás lehetősége kivételnek. Megtagadó határozat érvényesen csak az 1049/2001 rendelet 4. cikkében előírt kivételek valamelyikére alapítható. Az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően e kivételeket szűken kell értelmezni és alkalmazni, a rendelet alapelvének kijátszását elkerülendő (lásd ehhez hasonlóan az Elsőfokú Bíróság T-211/00. sz., Kuijer kontra Tanács ügyben 2002. február 7-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-485. o.] 55. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

46 A megtagadó határozat jogszerűsége Elsőfokú Bíróság általi felülvizsgálatának terjedelméről szólva meg kell jegyezni, hogy a Hautala kontra Tanács ügyben hozott (fenti 44. pont, 71. pont) és a Kuijer kontra Tanács ügyben hozott (fenti 45. pont, 53. pont) ítéletekben az Elsőfokú Bíróság széles mérlegelési jogkört ismert el a Tanács számára a jelen ügyhöz hasonlóan részben a nemzetközi kapcsolatokhoz fűződő közérdekre alapított megtagadó határozatok esetére. A Kuijer kontra Tanács ügyben hozott (fenti 44. pont) ítélet ilyen mérlegelési jogkört akkor ismer el az intézmény számára, ha az intézmény a hozzáférés megtagadását általában a közérdekre hivatkozva indokolja. Így a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés alól az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kötelező kivételekhez kapcsolódó területeken az intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek.

47 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság által az intézmények 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt közérdekkel összefüggő kivétel alapján hozott, dokumentumokhoz a hozzáférést megtagadó határozatainak jogszerűsége felett gyakorolt felülvizsgálat az eljárási és indokolási szabályok betartásának, a tények materiális pontosságának, valamint a nyilvánvaló mérlegelési hiba és a hatáskörrel való visszaélés hiányának vizsgálatára korlátozódik (lásd ehhez hasonlóan a Hautala kontra Tanács ügyben hozott ítélet [fenti 44. pont] fellebbezés után helybenhagyott 71. és 72. pontját és a Kuijer kontra Tanács ítélet ügyben hozott [fenti 45. pont] 53. pontját).

A védelemhez való joggal kapcsolatos általános jogelvek megsértését állító harmadik jogalapról

A felek érvei

48 Harmadik jogalapjával a felperes azt állítja, hogy a Tanács megsértette a közösségi jognak az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (EJEE) 6. cikkében szentesített alapelveit és az arányosság elvét. Előadja, hogy a vitatott listára történt felvétele az ellene való vádemeléssel egyenértékű (EJEB, 1980. február 27-i Deweer ítélet, A. sorozat 35. szám). A kért dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása a tisztességes eljáráshoz való jog és különösen az EJEE 6. cikkének (3) bekezdésében előírt garanciák durva megsértésének minősül a 2002/974 határozat megsemmisítése iránti kereset (T-47/03. sz. ügy) keretében. A Tanács megsértette továbbá az arányosság elvét, amikor semmibe vette a felperes jogát a vitatott listára történt felvétele okainak megismerésére.

49 A Tanács úgy véli, hogy a felperes érvei nem tartoznak az ügyre, mert az ügy tárgya nem a felperes vitatott listára történt felvételét igazoló 2580/2001 rendelet jogszerűsége. Az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében előírt kivételek szempontjából a kérelmező helyzete közömbös.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

50 Emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy az 1049/2001 rendelet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében „[b]ármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy"

jogosult az intézmények dokumentumaihoz hozzáférni. Ebből fakadóan e rendelet célja a hozzáférés biztosítása mindenki számára minden nyilvános dokumentumhoz, nemcsak a kérelmező számára a rá vonatkozó dokumentumokhoz.

51 Másfelől a dokumentumokhoz való hozzáférés alól az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kivételek megfogalmazása kógens. Ebből az következik, hogy az intézmények kötelesek a kivételek hatálya alá eső dokumentumokhoz való hozzáférést megtagadni, ha e körülményeket bizonyítják (lásd ehhez hasonlóan az Elsőfokú Bíróság T-105/95. sz., WWF UK kontra Bizottság ügyben 1997. március 5-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-313. o.] 58. pontját és a T-20/99. sz., Denkavit Nederland kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 13-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3011. o.] 39. pontját).

52 Így a kérelmezőnek az őt személyesen érintő dokumentumhoz való hozzáférés iránti különös érdeke az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kötelező kivételek alkalmazási körében nem vehető figyelembe.

53 A felperes lényegében azt állítja, hogy a Tanács köteles neki hozzáférést biztosítani a kért dokumentumokhoz, mivel e dokumentumok a felperes tisztességes eljáráshoz való jogának biztosításához szükségesek a T-47/03. sz. ügyben.

54 Mivel azonban a Tanács az első megtagadó határozatban az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kötelező kivételekre hivatkozott, nem róható terhére, hogy nem vette figyelembe a felperes kért dokumentumhoz való hozzáférés iránti esetleges különös érdekét.

55 Így még akkor is, ha e dokumentumok a T-47/03. sz. ügyben a felperes védekezéséhez szükségesnek mutatkoznának, mely kérdés arra az ügyre tartozik, e körülmény az első megtagadó határozat érvényességének megítélésében irreleváns.

56 Következésképpen a harmadik jogalapot el kell utasítani, mint megalapozatlant.

Az indokolás hiányát állító második jogalapról

A felek érvei

57 Második jogalapjával a felperes előadja, hogy a Tanács lakonikus és sablonos válaszra szorítkozott a hozzáférésnek a közérdek sérelme és a „kibocsátói szabály" miatti megtagadásakor és a részleges hozzáférés megtagadásakor. Így eljárva a Tanács sem az egyes dokumentumokban szereplő adatokat, sem az egyes államoknak tulajdonítható dokumentumokat nem azonosította, sem e megtagadás indokainak megismerését nem tette lehetővé, az ítélkezési gyakorlatból (az Elsőfokú Bíróság T-174/95. sz., Svenska Journalistförbundet kontra Tanács ügyben 1998. június 17-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-2289. o.] 112. pontja és T-188/98. sz., Kuijer kontra Tanács ügyben 2000. április 6-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-1959. o.] 37. és 38. pontja) eredő követelmények ellenére sem. Emiatt a felperes nem érthette meg a Tanács indokait, az Elsőfokú Bíróság pedig nem tudja majd felülvizsgálni azokat.

58 A Tanács bevezetésképpen megjegyzi, hogy az első és a második megtagadó határozat indokolása megegyezik, mert a két eset kontextusa lényegében azonos. A közérdekkel kapcsolatos indokolásról szólva a Tanács az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (4) bekezdésére hivatkozik, miszerint a minősített dokumentumhoz való hozzáférést megtagadó minden határozatot a 4. cikk alapján védelemben részesített érdekeket nem sértve kell indokolni. Továbbá az első és a második

megtagadó határozat indokolása megfelel az ítélkezési gyakorlat követelményeinek, különösen a jelen ügyek ténybeli és jogi összefüggéseit illetően. A „kibocsátói szabály" alkalmazásáról szólva a megtagadó határozatok egyértelműen azonosítják a releváns dokumentumokat. Az e dokumentumok rendelkezésre bocsátóitól származó megtagadás a hozzáférés megtagadásának elégséges indoka.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

59 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikk által megkövetelt indokolást az adott ügy természetéhez kell igazítani, valamint világosan és kétértelműségtől mentesen kell megfogalmazni a jogi aktust kiadó intézmény érvelését, hogy az az érdekeltek számára a meghozott intézkedés indokait megismerhetővé, a hatáskörrel rendelkező bíróság számára pedig a felülvizsgálati jogkört gyakorolhatóvá tegye. Nem követelmény az indokolással szemben, hogy a releváns tény- és jogkérdések minden részletére kitérjen, amennyiben nem csupán szövege, hanem egyben kontextusa, valamint a tárgyra vonatkozó jogszabályok összessége alapján eldönthető a kérdés, hogy az indokolás a fenti cikk követelményeinek megfelel-e (lásd többek között a Bíróság C-41/00. P. sz., Interporc kontra Bizottság ügyben 2003. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-2125. o.] 55. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

60 A dokumentumokhoz való hozzáférési kérelemről szólva, ha az adott intézmény e hozzáférést megtagadja, minden egyes esetben a rendelkezésére álló adatok alapján bizonyítania kell, hogy a dokumentumok, amelyekhez a hozzáférést kérték, ténylegesen az 1049/2001 rendeletben felsorolt kivételek hatálya alá tartoznak (lásd ehhez hasonlóan a Bíróság C-174/98. P. és 189/98. P. sz., Hollandia és Van der Wal kontra Bizottság ügyben 2000. január 11-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-1. o.] 24. pontját). Azonban esetleg nem lehetséges minden egyes dokumentum bizalmas jellegének indokait feltüntetni a dokumentum tartalmának hozzáférhetővé tétele és így a kivétel lényegi céljától való megfosztása nélkül (lásd ehhez hasonlóan a WWF UK kontra Bizottság ügyben hozott ítélet [fenti 51. pont] 65. pontját).

61 Ezen ítélkezési gyakorlat alapján tehát a dokumentumhoz való hozzáférést megtagadó intézmény olyan indokolást köteles adni, amelyből megérthető és felülvizsgálható egyfelől, hogy a hivatkozott kivétel ténylegesen vonatkozik-e a kért dokumentumra, másfelől, hogy az e kivétellel kapcsolatos védelmi szükséglet valós-e.

62 A jelen ügyben a 13 441/02 összefoglalóról szólva, a Tanács az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának első és harmadik franciabekezdésére együttesen hivatkozva világosan kifejtette azokat a kivételeket, amelyekre a megtagadást alapozta. A terrorizmus elleni küzdelemre és harmadik államok közreműködésére utalva kifejtette, miért relevánsak e kivételek az érintett dokumentumok vonatkozásában. Továbbá röviden elmagyarázta a hivatkozott védelmi szükségletet. Valamint a közbiztonságról szólva előadta: e dokumentumok közlése lehetővé tenné, hogy azok a személyek, akikre ezen adatok vonatkoznak, akadályozzák a hatóságok tevékenységét. A nemzetközi szervezetekről szólva röviden megemlítette, hogy a terrorizmus elleni küzdelemben harmadik államok is részt vesznek. Ezen indokolás rövidsége arra a tényre tekintettel fogadható el, hogy további, így különösen az érintett dokumentumok tartalmára vonatkozó adatok említése a hivatkozott kivételeket céljuktól megfosztaná.

63 Az e dokumentumokhoz való részleges hozzáférés megtagadásáról szólva a Tanács kifejezetten állította egyfelől e lehetőség vizsgálatának megtörténtét, másfelől e lehetőség megtagadásának okát, azaz azt, hogy a kérdéses dokumentumok teljes egészükben a hivatkozott kivételek hatálya alá tartoznak. A már kifejtett indokok miatt a Tanács nem azonosíthatta pontosan az e dokumentumokban található információkat a hivatkozott kivételek céljuktól való megfosztása nélkül. Az önmagában még nem minősül az indokolás elmulasztásának, hogy az indokolás sablonosnak tűnik, mert ez sem az érvelés megértését, sem annak felülvizsgálatát nem gátolja.

64 A releváns dokumentumokat szolgáltató államok kilétéről szólva meg kell jegyezni, hogy harmadik államoktól származó dokumentumok létét maga a Tanács is jelezte a

kezdeti megtagadó határozataiban. A Tanács egyfelől az erre vonatkozó kivételre, azaz az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (3) bekezdésére hivatkozott. Másfelől két szempontot nyújtott e kivétel alkalmazásához. Egyrészt hallgatólagosan, de szükségszerűen úgy vélte, hogy a kérdéses dokumentumok minősítettek. Ez a kapcsolódó összefüggések, így különösen a kérdéses dokumentumok „CONFIDENTIEL UE" minősítése tekintetében érthetőnek és felülvizsgálhatónak tűnik. Másrészt a Tanács előadta, hogy egyeztetett az érintett hatóságokkal, és tudomásul vette, hogy azok kilétük bármiféle hozzáférhetővé tételét kizárták.

65 Az első megtagadó határozat indokolásának viszonylagos rövidsége (két oldal) ellenére a felperes teljesen megérthette a vele szemben felhozott megtagadási okokat, az Elsőfokú Bíróságnak pedig lehetősége volt felülvizsgálni ezeket. A Tanács így helytállóan indokolta meg e határozatokat.

66 Következésképpen a második jogalapot el kell utasítani, mint megalapozatlant.

A dokumentumokhoz való hozzáférés jogának sérelmét állító első jogalapról

A felek érvei

67 Első jogalapjával a felperes azt állítja, hogy a Tanács megsértette az EU 1. cikk (2) bekezdését, az EU 6. cikk (1) bekezdését, az EK 255. cikket és az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontját, 4. cikke (6) bekezdését, valamint 9. cikke (3) bekezdését. E jogalap első részével a felperes azt állítja, hogy a Tanács soha nem vizsgálta meg konkrétan, alkalmas-e a kért információk hozzáférhetővé tétele a közérdek megsértésére. Az e tekintetben adott rövid és igen általános magyarázat nem felel meg a dokumentumokhoz való hozzáférés alóli kivételek

szigorú értelmezése elvének, amelyet az EK 255. cikk és az 1049/2001 rendelet ír elő. A felperesnek jogosultnak kell lennie a vitatott listára történt felvétele okainak megismerésére, még ha ezek az okok a közbiztonságot sértőnek is számítanak. Önmagában az a tény, hogy az intézmények tevékenységében harmadik államok is közreműködnek, még nem elegendő ahhoz, hogy az intézmények a nemzetközi kapcsolatokkal indokolhassák a megtagadást. A Tanács megszegte a saját és a felperes érdekeinek kiegyenlítésére irányuló kötelezettségét.

68 E jogalap második részével a felperes azt állítja, hogy a dokumentumokhoz való részleges hozzáférés megtagadására a Tanács által adott sablonos indokolás rendszeres jelleggel visszatérhet az ilyen jellegű hozzáférést megtagadó minden határozatban. A jelen ügyben a Tanács nem vizsgálta komolyan a részleges hozzáférés biztosításának lehetőségét.

69 E jogalap harmadik részével a felperes azt állítja, hogy a „kibocsátói szabály" szigorú értelmezése azt is magában foglalja, hogy a Tanácsnak meg kell jelölnie a hivatkozott dokumentumokat kibocsátók kilétét és a dokumentumok pontos jellegét avégett, hogy a felperes hozzáférési kérelemmel fordulhasson e kibocsátókhoz.

70 A Tanács először is emlékeztet az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésének a „minősített dokumentumokra" vonatkozó különös szabályaira. A jelen ügyben a terrorizmus elleni küzdelem különösen óvatos megközelítést igényel. A Tanács részletesen ismerteti az ilyen típusú hozzáférés iránti kérelmek elbírálási eljárását, bizonyítva, hogy a hozzáférési és a részleges hozzáférési kérelmeket konkrétan megvizsgálják. A Tanács kifejti, hogy a megtagadó határozatot egyhangúlag fogadta el. A felperes nem bizonyította, hogy a jelen ügyben nyilvánvaló mérlegelési hibát követtek volna el. A hozzáférésnek az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése

alapján történt megtagadása nincs tekintettel a kérelmező helyzetére, tehát érdekeit nem mérlegeli. A kibocsátói szabályról szólva a Tanács emlékeztet: a minősített dokumentumot kiadó hatóságnak teljes rendelkezési joga van a dokumentum fölött, ideértve a dokumentum létéről való tájékoztatást is.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

– A közérdekkel összefüggő kivételekről

71 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a Tanács az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kötelező kivételek alkalmazási körében a kérelmezőnek a kért dokumentumhoz való hozzáférés iránti különös érdekét nem köteles figyelembe venni (lásd a fenti 52. és 54. pontot).

72 Meg kell jegyezni, hogy a kért dokumentum, azaz a 13 441/02 összefoglaló a 2002/848 határozatra vonatkozik. Mivel e határozat közvetlenül a terrorizmus elleni küzdelem tárgykörébe tartozik, nyilvánvaló, hogy az e határozat alapjául szolgáló kért dokumentum is ebbe a kategóriába tartozik.

73 Meg kell továbbá állapítani, hogy a kért dokumentum „CONFIDENTIEL UE" minősítésű. Emiatt a minősített dokumentumok körébe tartozik, melyek kezelését az 1049/2001 rendelet 9. cikke szabályozza. E minősítés megerősíti ugyan a kért dokumentum jellegét, és különleges eljárásnak veti alá, ám az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében előírt megtagadási okok alkalmazását önmagában nem indokolja.

74 Egyrészt, a közbiztonsághoz fűződő közérdek védelméről szólva, meg kell állapítani, hogy a kért dokumentum valóban e tárgykörbe tartozik, mivel már a hozzáférés iránti kérelem szerint is terrorizmussal gyanúsított személyek, csoportok és jogalanyok meghatározásáról szóló határozat alapjául szolgál.

75 Azonban az a körülmény, hogy a kért dokumentum a közbiztonsággal kapcsolatos, önmagában még nem elegendő a hivatkozott kivétel alkalmazásának indokolására (lásd ehhez hasonlóan a Denkavit Nederland kontra Bizottság ügyben hozott ítélet [fenti 51. pont] 45. pontját).

76 Ezért az Elsőfokú Bíróság feladata annak vizsgálata, nem követett-e el a jelen ügyben a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát azzal, hogy a kért dokumentum hozzáférhetővé tételét a kérdéses közérdeket sérteni képesnek vélte.

77 E tekintetben el kell fogadni: a terrorizmus elleni küzdelem azt feltételezi, hogy a hatóságok a terrorizmussal gyanúsított személyekről vagy szervezetekről birtokukban lévő adatokat titokban tartják avégett, hogy ezen adatok helytállóságukat megtartsák, és hatásos fellépést tegyenek lehetővé. Így a kért dokumentum közzététele szükségképpen sértené a közbiztonsághoz fűződő közérdeket. E tekintetben nem fogadható el a felperes által a stratégiai léptékű adatok és az őt személyében érintő adatok között tett megkülönböztetés. Ugyanis minden személyes adat szükségszerűen felfedi a terrorizmus elleni küzdelem egyes stratégiai szempontjait, mint például az adatforrásokat, ezen adatok jellegét vagy a terrorizmussal gyanúsított személyek megfigyelésének mértékét.

78 A Tanács tehát nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor a 13 441/02 összefoglalóhoz a közbiztonság okából megtagadta a hozzáférést.

79 Másrészt, a nemzetközi kapcsolatokhoz fűződő közérdek védelméről szólva, a 2002/848 határozat és a 2580/2001 rendelet tekintetében nyilvánvaló, hogy azok tárgya – vagyis a terrorizmus elleni küzdelem – az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa 2001. szeptember 28-i 1373 (2001) határozatának keretébe illeszkedik. E globális fellépés keretében az államok együttműködésre vannak felszólítva. Márpedig ezen együttműködés elemei nagy valószínűséggel, sőt kötelezően szerepelnek a kért dokumentumban. A felperes egyébként nem vitatta azt, hogy a 2002/848 határozat meghozatalában harmadik államok is közreműködtek. Éppen ellenkezőleg, ezen államok kilétének közlését kérte. Következésképpen a kért dokumentum ténylegesen a nemzetközi kapcsolatokra vonatkozó kivétel hatálya alá esik.

80 E nemzetközi együttműködés a terrorizmus ügyében azt feltételezi, hogy a harmadik államok megbíznak a Tanácsnak szolgáltatott adatok bizalmas kezelésében. A kért dokumentum jellegére tekintettel tehát a Tanács joggal vélhette úgy, hogy e dokumentum hozzáférhetővé tétele veszélyeztetné az Európai Unió helyzetét a terrorizmus elleni küzdelemben való nemzetközi együttműködésben.

81 E tekintetben a felperes érvét – miszerint az a tény, hogy az intézmények tevékenységében harmadik államok vesznek részt, önmagában nem indokolhatja a kérdéses kivétel alkalmazását – a fentiekben kifejtett okok miatt el kell utasítani. Ugyanis ellentétben azzal, amit ez az érv állít, a harmadik államok együttműködése rendkívül érzékeny tárgykörben, a terrorizmus elleni küzdelemben valósul meg, ami ennek az együttműködésnek a titokban tartását indokolja. Továbbá a határozat – egészében tekintve – feltünteti, hogy az érintett államok kilétük hozzáférhetővé tételét megtiltották.

82 Következésképpen a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát azzal, hogy a kért dokumentum hozzáférhetővé tételét a nemzetközi kapcsolatokhoz fűződő közérdeket sérteni képesnek vélte.

83 Noha a felperes általános jelleggel azt állítja, hogy a Tanács soha nem vizsgálta meg konkrétan, alkalmas-e a kért információk hozzáférhetővé tétele a közérdek megsértésére, ezt az érvet el kell utasítani. Egyrészt az eddig kifejtettekből az következik, hogy a Tanács helyesen alkalmazta a közérdek védelmével összefüggő kivételeket. Másrészt a Tanács leírta – a felperes pedig nem vonta kétségbe – a minősített dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmek vizsgálatának eljárását, miszerint mind az erre felhatalmazott tisztviselők, mind a tagállamok küldöttségei megvizsgálhatták a kérdéses dokumentumokat, és állást foglalhattak a felperes hozzáférés iránti kérelmeire adandó válasz kérdésében. Ezen eljárás végén a Tanács egyhangúlag a kért dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása mellett határozott. Így önmagában az a tény, hogy a felperes állítása szerint az indokolás rövid, nem jelenti azt, hogy a Tanács részéről a konkrét vizsgálat elmaradt volna.

84 Noha a felperes állítása szerint az e tekintetben adott indokolás rövidsége és sablonossága a konkrét vizsgálat hiányát bizonyítja, ezt az érvet is el kell utasítani. E pont indokolása az első és a második megtagadó határozatban ugyan valóban nagyrészt azonosnak tűnik. Figyelembe kell azonban venni, hogy esetleg nem lehetséges minden egyes dokumentum – illetve a jelen esetben a dokumentumban szereplő minden egyes adat – esetén a hozzáférés megtagadásának indokait feltüntetni a dokumentum vagy annak lényeges eleme tartalmának hozzáférhetővé tétele és így a kivétel lényegi céljától való megfosztása nélkül (lásd ehhez hasonlóan a WWF UK kontra Bizottság ügyben hozott ítélet [fenti 51. pont] 65. pontját). A jelen ügyben a kért dokumentum tartalmának teljesebb és egyediesítettebb bemutatása – mivel a dokumentum a közbiztonsághoz és a nemzetközi kapcsolatokhoz fűződő közérdekkel kapcsolatos kivételek hatálya alá tartozik – csak veszélyeztette volna az e kivételek folytán titokban maradni hivatott adatok bizalmas jellegét.

85 Következésképpen az első jogalap első részét el kell utasítani.

– A részleges hozzáférésről

86 A felperes azt állítja, hogy a Tanács nem vizsgálta meg ténylegesen a kért dokumentumhoz való részleges hozzáférés lehetőségét.

87 Az Elsőfokú Bíróság egyrészt megállapítja, hogy az első megtagadó határozatból következően a Tanács ténylegesen megvizsgálta a kért dokumentumokhoz való részleges hozzáférés lehetőségét. Ezzel ellentétes komoly bizonyíték hiányában a jogszerűség vélelme fűződik a Tanács ilyen értelmű kijelentéséhez, mely a megtámadott határozatban szerepel (e tekintetben lásd a fenti 29. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

88 Másrészt, az első megtagadó határozatban e tekintetben adott indokolás rövidsége és sablonossága nem minősülhet a konkrét vizsgálat elmaradása bizonyítékának. Az indokolás e tekintetben az első és a második megtagadó határozatban ugyan valóban ismét nagyrészt azonosnak tűnik. Azonban a jelen ügyben a kért dokumentum tartalmának teljesebb és egyediesítettebb bemutatása csak veszélyeztetné az ismertetett kivételek folytán rendeltetésük szerint titokban tartandó adatok bizalmas voltát, mivel e kivételek hatálya a kért dokumentum minden részletére kiterjed.

89 Következésképpen az első jogalap második részét el kell utasítani.

– Az egyes dokumentumokat kibocsátó államok kilétének közléséről

90 A felperes lényegében azt állítja, hogy a kibocsátói szabály szigorú értelmezése azt is magában foglalja, hogy a Tanácsnak meg kell jelölnie a 2002/848 határozattal

kapcsolatban dokumentumokat szolgáltató harmadik államok kilétét és a dokumentumok pontos jellegét avégett, hogy a felperes hozzáférési kérelemmel fordulhasson a dokumentumokat kibocsátó államokhoz.

91 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a felperes érvelése lényegében a Tanács dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 1993. december 20-i 93/731/EK tanácsi határozattal (HL L 340., 43. o.) és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 1994. február 8-i 94/90/ESZAK, EK, Euratom határozattal (HL L 46., 58. o.) végrehajtott, a Bizottság és a Tanács dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 1993. december 6-i magatartási kódexre (HL L 340., 41. o., a továbbiakban: magatartási kódex) vonatkozó régi ítélkezési gyakorlaton nyugszik.

92 E magatartási kódex értelmében, ha a valamely intézmény birtokában lévő dokumentum harmadik személytől származik, akkor a hozzáférés iránti kérelmet közvetlenül e személyhez kell címezni. A Bíróság ebből azt vezette le, hogy az intézmény köteles az érdekelttel a dokumentum kibocsátójának kilétét közölni avégett, hogy az érdekelt közvetlenül e személyhez fordulhasson (az Interporc kontra Bizottság ügyben hozott ítélet [fenti 59. pont] 49. pontja).

93 Ezzel szemben az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) és (5) bekezdése értelmében az érintett intézmény maga köteles a harmadik személlyel egyeztetni, kivéve ha a hozzáférés iránti kérelemre egyértelműen pozitív vagy negatív válasz adandó. A tagállamok is kérhetik beleegyezésük kikérését.

94 Az 1049/2001 rendelet tehát a magatartási kódexben szereplő kibocsátói szabályt alapvetően változtatta meg. Emiatt a dokumentum kibocsátója kilétének a fontossága a korábbi szabályozáshoz képest csekélyebb.

95 Továbbá a minősített dokumentumokról az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy azok „csak a kibocsátó hozzájárulásával vehetők fel a nyilvántartásba, illetőleg adhatók ki". Meg kell tehát állapítani, hogy a minősített dokumentumokra eltérő szabályok vonatkoznak, melyek célja e dokumentumok tartalma és egyáltalán létezése titokban tartásának biztosítása.

96 Így a Tanács nem volt köteles a 2002/848 határozattal kapcsolatos kérdéses, állami kibocsátású dokumentumokat, sem azok kibocsátójának kilétét hozzáférhetővé tenni, mivel egyrészt e dokumentumok minősített dokumentumok, másrészt a kibocsátó államok azok közlését megtiltották.

97 Meg kell pedig állapítani, hogy a felperes nem vitatja sem a Tanács hivatkozta jogi alapot, azaz az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (3) bekezdését, mely hallgatólagosan azt is magában foglalja, hogy az érintett dokumentumok minősítettnek tekintendők, sem azt, hogy a Tanács az érintett dokumentumok kibocsátóitól negatív választ kapott.

98 Fölösleges is megállapítani: kétségtelen, hogy a kérdéses dokumentumok minősített dokumentumok. Egyrészt az e dokumentumokat megvitató Coreper ülések összefoglalója „CONFIDENTIEL UE" minősítésű, mint azt az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése előírja. Ebből következik, hogy a dokumentumok is már eleve ilyen minősítést kapnak. Másrészt a harmadik államok által a terrorizmus elleni küzdelem keretében szolgáltatott dokumentumok csupán ilyen értelmű kifejezett nyilatkozat alapján kerülhetnek ki e minősítés alól, a jelen ügyben pedig ilyen nyilatkozat nem létezik. Egyébként az intézmény bármely nyilatkozatához fűződő jogszerűségi vélelemre tekintettel meg kell jegyezni, hogy a felperes nem hivatkozott annak semmilyen bizonyítékára, hogy a Tanács nyilatkozata – miszerint az érintett államoktól negatív véleményt kapott – valótlan lenne.

99 Így a Tanács jogszerűen tagadta meg a kérdéses dokumentumoknak, valamint azok benyújtói kilétének a hozzáférhetővé tételét.

100 Következésképpen az első jogalap harmadik részét el kell utasítani.

101 A kifejtettek alapján a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

102 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Tanács kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság a T-110/03. és a T-150/03. sz. ügyekben előterjesztett kereseteket mint megalapozatlanokat elutasítja.

2) **Az Elsőfokú Bíróság a T-405/03. sz. ügyben előterjesztett keresetet részben mint elfogadhatatlant, azt meghaladóan pedig mint megalapozatlant elutasítja.**

3) **Az Elsőfokú Bíróság a felperest kötelezi a költségek viselésére a T-110/03., T-150/03. és T-405/03. sz. egyesített ügyekben.**

Pirrung Forwood Papasavvas

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. április 26-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

J. Pirrung

elnök

Tartalomjegyzék

A jogi háttér és a jogvita előzményei ..... II - 1433

Az eljárás és a felek kérelmei ..... II - 1437

Indokolás ..... II - 1438

1. A keresetek terjedelméről ..... II - 1438

2. A T-405/03. sz. ügyben benyújtott keresetről ..... II - 1442

3. A T-150/03. sz. ügyben benyújtott keresetről ..... II - 1444

4. A T-110/03. sz. ügyben benyújtott keresetről ..... II - 1446

A jogszerűség vizsgálatának terjedelméről ..... II - 1446

A védelemhez való joggal kapcsolatos általános jogelvek megsértését állító harmadik jogalapról ..... II - 1448

A felek érvei ..... II - 1448

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 1448

Az indokolás hiányát állító második jogalapról ..... II - 1450

A felek érvei ..... II - 1450

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 1451

A dokumentumokhoz való hozzáférés jogának sérelmét állító első jogalapról . II - 1453

A felek érvei ..... II - 1453

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 1455

– A közérdekkel összefüggő kivételekről ..... II - 1455

– A részleges hozzáférésről ..... II - 1459

– Egyes dokumentumokat kibocsátó államok kilétének közléséről . II - 1459

A költségekről ..... II - 1462